RĂSCOALA PIEILOR ROSII

GUSTAV AIMARD

RĂSCOALA PIEILOR ROȘII

Mare roman de aventuri pentru tineret

Traducere de Patty Marinescu

Nr. 2

EDITURA „IMPRIMERIA BUCUREȘTI"

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE,

Doi tineri francezi Valentin și Luis debarcă în Chille, plecați fiind în căutarea aventurilor și a unei frumoase chilliene, Dona Rosario del Valle, de care este îndrăgostit Luis de Presbois Crance. In aceiași vreme, la Santiago de Chille, un grup de zece patrioți, făcând parte din „Inimile întunecate", este condamnat la moarte, din ordinul generalului Bustamente.

Don Tadeo de Leon, șeful patrioților, scapă însă cu o rană superficială. In momentul când să fugă însă, este răpit de doi oameni, care-l duc în casa curtezanei Linda — fosta lui soție pe vremuri — vrând să-l întrebe unde se află fata lor.

In timp ce mai e leșinat, Don Tadeo e privit cu ură de Linda, care exclamă: „Trebue să-l fac să suporte flăcările iadului..."

Femeia rămase o clipă nemişcată, ascultând sgomotul paşilor ce se îndepărtau, apoi, când totul reintră în tăcere, se repezi la uşă, zăvorind-o: după aceia, se apropiă de rănit, care nu dădea niciun semn de viaţă şi aruncă asupra lui o privire lungă şi tristă.

Această femeie, care avea 30—35 de ani, nu părea să aibe nici 20. Era foarte frumoasă, dar frumuseţea ei te depărta, par'că. Totul la dânsa, vorba, gesturile, ucideau simpatia şi-ţi impunea nu respectul, ci, mai mult, teama.

Singură, în această cameră luminată de focul tremurător al unei torţe, în faţa acestui rănit palid şi însângerat, ea semăna mai curând cu o vrăjitoare care se pregătea să îndeplinească o operă misterioasă şi înspăimântătoare.

Necunoscutul era un om de vreo 45 de ani, de statură înaltă şi bine proporţionat. Trăsăturile sale erau frumoase, fruntea nobilă, iar chipul sincer şi hotărât.

Femeia rămase mult timp adâncită în această mută contemplare. Sânul ei se ridica cu repeziciune, iar sprâncenele sale, din ce în ce mai încruntate, arătau că ea pune

mare insemnătate pe revenirea la viaţă a acestui om.

Buzele strânse, lăsară să scape câţi vinte:

— Iată-l . De data aceasta e în puterea mea; îmi va răspunde sau nu? Mai bine îl lăsam să moară;.. Ce-a făcut cu fiica mea pe care a răpit-o? Vreau să mi-o dea îndărăt;.. Trebuie, dacă ar fi să-l fac să suporte flăcările iadului;...

Lidia scoase o sticluţă dela sân şi ridicân capul necunoscutului, i-o apropie de nări.

Fu un moment de aşteptare supremă. Rănitul suspină adânc şi întredeschise, încet, ochii.

— Unde mă găsesc?

— In siguranţă.

Sunetul acestei voci produse asupra rănitului efectul unei comoţii electrice. Se ridică, brusc, şi privind în jurul lui, spuse plin de desgust, groază şi mânie

— Cine a vorbit?

— Eu, răspunse femeia mândru.

— Ea, mereu ea, suspină bărbatul, căzând sleit pe pernă.

— Da, Don Tadeo, eu,

cela care te-am salvat, deşi D-ta mă pingi . . .

— N'a fost mare lucru pentru D-ta. Eşti în bune legături cu călăii mei.

La acest răspuns jignitor, femeia nu-şi putu reţine o mişcare de ură.

— Nu mă insulta, Don Tadeo de Leon; Sunt femeie şi te afli la mine acasă;

— Da, am uitat, răspunse el ironic, că mă aflu la D-ta: fii dar aşa de bună să-mi spui pe unde pot ieşi cât mai curând.

— Nu te grăbi, Don Tadeo. Acum eşti lipsit de puteri. Dacă faci numai câţiva paşi în stradă, cazi, spre a fi ridicat de agenţii forţei publice. Şi îţi jur că de astă dată nu mai intervin.

— Şi cine-ţi spune, Doamnă, că nu prefer mai curând plăcerea de a mai fi executat odată, decât aceia de a mă afla cu D-ta?

— Ascultă-mă, Don Tadeo. Soarta n-ea pus iar faţă în faţă. Dacă mai trăieşti încă, asta e mulţumită aurului cu care i-am cumpărat pe soldaţii cari trebueau să te omoare. Ne vom despărţi acum pentru a nu ne mai vedea, apoi, toată viaţa. Imi datorezi viaţa trebuie aşa dar să mă asculţi.

— Dece mi-ai salvat viața? Mă cunoști prea puțin, dacă crezi c'o să mă înduioșezi cu lacrimile D-tale. Prea mult timp ți-am fost sclav. Azi te cunosc, LINDA, ibovnica generalului Bustamente și n'ai ce să aștepți dela mine. Nu-ți voi răspunde. Te-am iubit atunci când ai fost fecioară curată și neprihănită, atunci când te numeai simplu Maria, dar pe Linda, curtezana nereușită, pe această femeie care are semnul lui Cain pe frunte, pe creatura asta mizerabilă n'o cunosc. Înapoi. Doamnă, nu e nimic comun între D-ta și mine.

Femeia'l ascultase, tremurând de furie și rușine. Când el încetă, ea-i strânse brațul cu putere, apropiându-și obrazul de al lui:

— Ai spus totul? Nu mai ai nimic să adaugi?

— Nimic, Doamnă, răspunse el disprețuitor. Chiamă-ți asasinii dacă poftești; sunt gata să-i primesc.

Și, indiferent, se lăsă să cadă pe pat.

Cap. VII

Soț și soție

Dona Maria, cu toată noua și usturătoarea insultă pri ită, nu desnădăjdui.

Din nenorocire, Dona Maria nu-şi dăduse niciodată osteneala să studieze pe omul pe care-l sedusese şi pe care frumuseţea ei îl subjugase. Don Tadeo nu fusese în ochii ei decât un sclav supus, aşa că ea nu. putea să-i ghicească puternica energie care făcea temelia caracterului său de neînvins.

Chiar povestea dragostei lor, era o dovadă a acestei energii de fier.

Dona Maria, în vârstă atunci de 14 ani, locuia împreună cu tatăl ei, într'o hacienda în apropiere de Santiago. Mama ei murind la naştere, fusese crescută de o mătuşă, care nu lăsa pe niciun amorez să dea târcoale nepoatei sale. Pe Don Tadeo nu-l iubise niciodată: prin el putea doar să scape de viaţa plicticoasă dela ţară şi cicălelile mătuşii.

Don Tadeo, orbit de pasiunea sa, suportă fără să se plângă, jugul femeiei iubite, dar într'o zi, când i se luă ceaţa după ochi, măsură, cu groază, adâncimea prăpastiei în care-l aruncase această infernală creatură.

Dela Maria căpătase o fetiţă, un heruvim blond, acum în vârstă de 15 ani, pe care-o adora. Deaceia de aproape 4 ani se despărţise de nevastă-sa, pentru a-i da fetei

o educaţie aşa cum se cuvenia, într'u cât Li da se lansase într'o viaţă de scandaluri.

Intr'o zi Don Tadeo se înfăţişă acasă la nevastă-sa şi fără să spună o vorbă îşi „răpi" fiica. Trecuseră 10 ani deatunci şi curtezana nu-şi mai revăzu copilul. Şi atunci un si ţimânt nou se zămisli în sufletul acestei femei. Nici ea nu-şi dădea seama de el, voia însă, neapărat să-şi revadă copilul.

Toate stăruinţele ei fură zadarnice. Tadeo rămase mut şi surd. El luase atâtea măsuri încât toate încercările Mariei de a-şi regăsi fiica, rămaseră fără rezultat.

— Aştept, făcu Tadeo.

— Pe cine?

— Pe asasinii cari aşteaptă fără îndoială semnul D-tale, în caz că nu-ţi voi spune unde îţi este fiica.

— Don Tadeo, se poate oare să ai despre mine o astfel de părere urâtă? Cum poţi să crezi că după ce te-am salvat, te-aş putea da pradă călăilor D-tale?

— Mai ştii păcate? răspunse el, ironic. Inima femeilor e o prăpastie pe care niciodată nu o va putea măsura un bărbat.

— Don Tadeo, ştiu că nu merit mila

D-tale, dar eşti gentilom şi dacă, salvându-ţi viaţa nu-ţi merit stima, cel puţin mila D-tale o cerşesc!

— Ai dreptate. Iartă-mă că în primele clipe am spus oare cari cuvinte, dar mi-a fost cu neputinţă să mă stăpânesc. Ingădute-mi deci să-ţi mulţumesc pentru cele ce ai făcut pentru mine si să mă retrag.

Făcu o plecăciune batjocoritoare femeii şi voia să se apropie de uşa salonului.

— Un cuvânt, doar, spuse Linda.

— Vorbiţi, doamnă!

— Eşti hotărît să nu-mi spui unde se află fiica mea?

— A murit!

— Moartă! strigă ea, înspăimântată.

— Pentru D-ta, da, răspunse el, surâzând rece.

— Iţi propun deci un târg.

— Un târg?

— Da.

— Ideea mi se pare foarte originală.

— Ascult, dar vezi că timpul trece şi..

El se aşeză, surâzător, într'un fotoliu, par'că ar fi fost în vizită la vreun prieten.

— Don Tadeo, de 10 ani de când ne-am despărţit, multe lucruri s'au întâmplat!

— Da, răspunse el politicos.

— Nu-ţi voiu vorbi de mine, căci viaţa mea îţi e cunoscută.

— Foarte puţin.

Ea îi aruncă o privire de fiară.

— Voi vorbi deci de D-ta.

— De mine?

— Da, de D-ta, al cărui patriotism şi idei politice nu-ţi absorb tot timpul ca să nu ţi îngădui câteva clipe pentru bucurii şi emoţii mai intime.

— Ce vrei să spui?

— Şti perfect despre ce e vorba.

— Doamnă!

— Obosit de iubirile trecătoare ale femeilor de teapa mea, cauţi într'o inimă neştiutoare de fată emoţiile pe cari celelalte femei nu ţi le-au dat; într'un cuvânt eşti îndrăgostit de o fată, demnă să-ţi fie soţie. Din fericire şi eu trăesc!

Don Tadeo fixă asupra femeii sale o privire adâncă.

— Cum, şti...? Ai aflat?... întrebă cu uimire foarte bine jucată.

— Numele ei este Rosario del Valle, răspunse ea, bucuroasă de aşa zisul efect ce-l constata la Tadeo. Toată lumea ştie şi toată lumea vorbeşte de asta în Santiago! Dar mie puţin îmi pasă. Dă-mi înapoi fata şi fă ce vrei!

— Iţi spun că te înşeli.

— La ora asta, făcu mai departe Maria, rece, această femeie se află în mâinile agenţilor mei!

— Ce înseamnă asta? strigă el, agitat.

— Am răpit-o. Peste câteva clipe ea va fi aici. Dacă nu-mi spui unde e fiica mea, sau nu mi-o dai înapoi...

— Ce-o să faci? întrebă Tadeo, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Am s'o ucid!

Don Tadeo isbucni într'un râs nervos, care o îngheţă de spaimă pe curtezană.

— Ai s'o ucizi? Ucide-o deci!.. Şi acum chiamă-ţi călăii!

Linda sări ca o leoaică rănită şi deschizând o uşă, strigă:

— Intraţi!

In prag apărură cei doi oameni cari-l aduseseră pe Tadeo. Fiecare avea un pumnal în mână.

— Acum vă recunosc, spuse gentilomul celor doi oameni cari stăteau amenințători spre dânsul.

CAP. 8.

Inimile întunecate.

Așa precum am văzut, mulțimea se risipise îndată după executarea patrioților. Fiecare ducea, în fundul i imei, nădejdea de a răzbuna într'o zi, victi ile atât de nobil căzute pe altarul patriei.

Totuși, piața nu era atât de pustie, pe cât părea. Câțiva oameni, strânși în mantalele lor și cu borurile pălăriilor lăsate peste ochi, se grupaseră nu departe, discutând cu însuflețire și aruncând priviri temătoare în jurul lor. Erau câțiva din partidul patrioților. Cu toată spaima ce domnia asupra orașului, obținuseră dela arhi-episcopul de Santiago, foarte devotat partidului liberalilor, ca tovarășii lor căzuți sub gloanțe să capete un mormânt demn de ei.

Nimic nu le scăpase din drama lugubră ce urmă după execuție.

Văzuseră pe Don Tadeo sculându-se c' fantomă, de pe movila de cadavre, auzi a cuvintele pe cari le pronunţase şi oiau tocmai să se îndrepte spre dânsul, când deodată apărură cei doi necunoscuţi cari luară cadavrul cu ei.

Această răpire a unui om pe jumătate mort, îi uimi în cel mai mare grad. După ce schimbară câteva cuvinte, doi dintre ei începură să-i urmărească pe cei doi necunoscuţi, spre a cunoaşte probabil scopul răpirei, în timp ce ceilalţi, în număr de 12 înaint u spre mijlocul pieţei.

Se aplecară asupra corpurilor întinse la picioarele lor, nădăjduind că scăpase şi altul dar cele nouă victime erau moarte deabinelea. Văzând că nimeni nu mai mişcă, un onî se depărtă de grup şi bătu la una din porţile catedralei.

— Cine-i acolo? întrebă o voce.

Acela pentru care noaptea nu e întunecoasă, răspunse omul care bătuse.

— Ce vrei?

— Nu e scris: bate şi ţi se va deschide?

— Patria! răspunse vocea dinăuntru.

— Sau răzbunarea!

Poarta se deschise si apăru un călugăr. Gluga ii acoperea trăsăturile feţii.

— Ce vor «Inimile Intunecate»?

— O rugăciune pentru fraţii lor morţi!

— Intoarce-te la aceia cari te-au trimis: vor fi satisfăcuţi — Mulţumesc! răspunse necunoscutul şi după ce se inclină înaintea călugărului, se înapoiă la tovarăşii săi.

In timpul lipsei sale, aceştia depuseseră cadavrele pe nişte brancarde ascunse sub arcadele pieţei.

Peste câteva minute, o lumină strălucitoare inundă piaţa. Se deschisese catedrala. Se zărea interiorul luminat şi prin poarta principală se văzu un lung şir de călugări. Fiecare din el ţinea o lumânare în mână; psalmodiau liturghiile morţilor.

In aceaş clipă uşile palatului guvernamental se deschiseră ca prin farmec şi un escadron de lanceros, în fruntea căruia se afla Generalul Bustamente, înaintă spre procesiune.

Când călugării şi soldaţii fură faţă în faţă toată lumea se opri, ca la comandă. Cei dolspreze necunoscuţi, grupaţi în jurul fântânei care făcea centrul pieţei, aşteptau cu nerăbdare desnodământul acestei scene.

— Ce înseamnă procesiunea aceasta? întrebă generalul.

— Înseamnă, răspunse un călugăr, că am ridicat victimile D-vs. şi acum vrem să ne rugăm pentru ei.

— Cine sunteţi voi?

— Eu, răspunse călugărul trăgându-şi gluga de pe cap, sunt arhi-episcopul de Santiago, primatul Statului Chili, investit de Papă cu puterea de a lega şi deslega pe pământ!

In America spaniolă, totul se înconvoaie fără şovăială înaintea religiei lui Christos. Singura putere supremă cu adevărat atotputinte, este aceia a preoţilor. Nimeni, oricât de ridicat i-ar fi rangul său social, nu încearcă să lupte contra lor: ştie că va fi distrus.

Generalul încruntă din sprincene; se lovi peste frunte, dar fu constrâns să se declare învins.

— Monseniore, iertaţi-mă. In timpurile acestea turburi, de discordie civilă, confunzi uneori prietenii cu vrăjmaşii: nu ştiam că Inălţimea Voastră a poruncit rugăciuni pentru cei căzuţi şi că doriţi în persoană să vă

achitaţi de această misiune. Mă retrag.

Patrioţii, întretimp, se ascunseseră îndărătul stâlpilor pieţei. Mulţumită întunericului, nu fuseseră văzuţi de general. De îndată ce acesta dispăru, la un semn al arhi-episcopului, toate cadavrele fură duse înlăuntrul catedralei.

— Feriţi-vă de acest om, monseniore, murmură unul din necunoscuţi, la urechea arhiepiscopului. Retrăgându-se, v-a aruncat o privire de tigru.

— Frate, sunt gata să sufăr orice chin, răspunse preotul.

Serviciul începu. De îndată ce se sfârşi patrioţii se retraseră, după ce mulţumiră călduros arhiepiscopului pentru creştineasca lui purtare, faţă de fraţii lor morţi. Deabia făcură câţiva paşi în strâmta uliţă, că doi oameni se ridicară de dindărătul unui car răsturnat şi apropiindu-se de ei, şoptiră cu o voce scăzută!

— Patria!

— Răzbunarea!

Cei doi oameni înaintară.

Ei, aţi aflat ceva? întrebă unul necunoscuţi, care părea să fie şeful.

— Tot ce ne-a fost cu putinţă să ştim.

— Unde a fost transportat Don Tadeo?

— La Linda acasă.

— La ibovnica generalului Bustamente? Prieteni, să ştiţi că e în primejdie de moarte. Il lăsăm să fie asasinat fără a încerca să-l salvăm?

— Ar fi o laşitate!

— Cum ne putem introduce in casă?

— Nimic mai uşor: zidurile grădinei sunt foarte joase.

— Atunci să nu mai pierdem vremea!..

Patrioţii începură a alerga, din toate puterile spre cartierul Canadilla, acolo unde se afla casa Lindei. Peste puţin ajunseră dar nicio rază de lumină nu străbătea prin ferestre: casa părea pustie.

Necunoscuţii săriră în grădină, apoi se apropiară cu paşi de lup de o mică ferestruică, prin care străbătea o luminiţă aproape invizibilă. Erau la o depărtare de câţiva paşi de această ferestruică, când, deodată, sgomotul unei lupte ajunse la urechile lor: un strigăt groaznic, răsună urmat apoi de înjurături b'esteme.

Sărind ca ni necunoscuţii,

își acoperiră fața cu câte o mască de catifea neagră, sparseră fereastra care sbură în mici fărâme și se găsiră în salon. Era și timpul!

Cu un taburet Don Tadeo spărsese capul unui bandit, care acum agoniză la pământ, al doilea bandit însă, îl ținea cu putere sub genunchiu și tocmai voia să-i împlânte un pumnal în piept.

Cu un foc de pistol, unul din necunoscuți îi sbură creerii și mizerabilul se rostogoli la pământ, lângă tovarășul său, care-și da ultimul suspin.

Don Tadeo se ridică repede de jos.

— Credeam c'o să mor! Vă mulțumesc, Caballeros!

Curtezana, cu trăsăturile contractate de ură, privia cu nedumerire spre mascații care intraseră în salon. Era atât de sigură de răzbunarea ei și uite acum!

— Fără supărare, Doamnă, spuse Don Tadeo batjocoritor. Sunt sigur că imaginația D-tale va găsi vreun mijloc de revanșă!

— Nădăjduiesc.

— Puneți mâna pe dânsa, porunci șeful mascaților, legați-o bine de pat și băgați-i un călUș în gură.

— Nebunilor, ştiţi cine sunt eu?

— Pentru oamenii cumsecade, sunteţi o femee fără nume. Libertinii v'au dat numele de Linda şi sunteţi ibovnica generalului Bustamente. Vedeţi, aşa dar că vă cunoaştem!... -

— Băgaţi de seamă! Cine mă insultă, nu rămâne nepedepsit!

— Nu vă insultăm, dar vrem să nu ne căşunaţi, deocamdată, niciun rău. Vă vom judeca peste câteva zile!

— Să mă judecaţi? Pe mine? Dar ci sunteţi Dvs.?

— Cine suntem? Bine... aflaţi dar... tem „Inimile Intunecate"!

La auzul acestor cuvinte, femeia fu cuprinsă de un tremur puternic şi făcu câţiva paşi îndărăt, în prada unei spaime grozave.

— Doamne, sunt pierdută! şi căzu fără cunoştinţă.

La un gest al şefului, un mascat o legă de piciorul patului; apoi îi băgă un căluş în gură.

Cuând toţi părăsiră casa, ducându-l şi pe Tadeo cu ei, fără să se sinchisească de cele două cadavre rămase în urma lor.

Inainte de a pleca, şeful lăsase pe masă un pergament, în care înfipsese un pumnal.

Pe pergament erau măzgălite aceste cuvinte de straşnică semnificaţie:

„Trădătorul Bustamente are un răgaz de 93 de zile"

„Inimile întunecate"

CAP. 9

In stradă

In stradă, la un semn al şefului, mascaţii se risipiră în diferite direcţii.

Şeful se întoarse apoi spre Don Tadeo.

Acesta, slăbit de sângele pierdut şi de lupta sa de mai adineauri, se sprijinise de zidul casei, pe jumătate leşinat.

Incidentele din noaptea asta îi turburau creerul. Necunoscutul îl examină timp de câteva minute, apoi, apropiindu-se de el, îi puse mâna pe umăr: gentilomul tresări ca şi cum ar fi primit o comoţie electrică.

— Ei, ce-i Don Tadeo? Deabia intrat în luptă şi îţi şi pierzi curajul?

Rănitul scutură, trist, din cap.

— D-ta, căruia niciodată furtunile revo-

luționare nu i-au încovoiat fruntea, D-ta, care în împrejurările cele mai grele erai cel mai viteaz? iată-te acum galben și abătut, fără credință în prezent, fără speranță în viitor, fără putere și fără curaj în fața amenințărilor unei femei!

— Femeia aceasta e un diavol!

— Dă o încolo! Uită ura aceasta și amintește-ți doar cine ești! Fii la înălțimea misiunei care ți-a fost impusă!

— Ce vreți să spuneți?

— Crezi oare că Dumnezeu, care te-a scăpat astă noapte dela o moarte sigură, n'are planuri în privința D-tale? Frate, viața asta care ți-a fost înapoiată, nu-ți mai aparține D-tale, ci Patriei!

Urmă o clipă de tăcere.

Don Tadeo părea în prada unei adânci desnădejdi.

— Dumnezeu mi-e martor că singura mea dorință, singura mea fericire, ar fi să-mi văd țara liberă. Dar D-ta știi că din sclavi nu poți face cetățeni liberi. Slugărnicia distruge moralul, murdărește sufletul și degradează inima. Multe generații vor trece, până ce locuitorii vor fi apți să formeze un popor

— Cu ce drept judeci planurile Providen-

ței? Cu cât o victorie e mai mare, cu atâta e și căderea mai teribilă!

— Cine ești D-ta care ști să vorbești atât de frumos? Cine îți dă dreptul să-mi vorbești astfel? Cine ești?

— Ce-ți pasă cine sunt?

— Totuși.

— Sunt acela care ți-a salvat viața acum câteva minute. Asta să-ți ajungă.

— Nu, D-ta îți ascunzi trăsăturile sub o mască. Vreau să te cunosc.

La aceste vorbe, necunoscutul își smulse masca și razele lunii luminară un obraz cu trăsături hotărâte și accentuate.

— Don Gregorio Peralta, știam eu! strigă rănitul.

— Eu, răspunse Peralta, care era un tânăr de vreo 30 de ani. Și nu pot înțelege dece șeful Răzbunătorilor este atât de descurajat!

— De unde ști? Niciodată nu ți-am spus...

— D-ta fiind condamnat la moarte, eu am fost ales Rege al Întunecimilor, în locul D-tale. Moartea te desleagă de jurământul de tăcere impus de frați. Toți am aflat deci că D-ta ne-ai fost șef, că D-ta ai făcut din

asociaţia noastră o putere. Slavă Domnului că ai scăpat şi-ţi vei putea relua locul pe care încrederea noastră ţi l-a dăruit. Vei redeveni Regele Intunericului! Adu-ţi însă aminte că noi suntem Răzbunătorii, că trebue să fim fără milă pentru noi şi pentru alţii şi că un singur sentiment trebuie să ne călăuzească sufletele: iubirea de patrie!

Don Tadeo, ridică, semeţ, capul.

— Mulţumesc, Don Peralta pentru frumoasele D-tale cuvinte. Don Tadeo nu mai există. Călăii l-au ucis astă noapte. Nu mai există decât Regele Intunericului, şeful nemilos al Inimilor Intunecate! Nenorocire celuia pe care cerul îl pune în drumul meu! Il voi călca în picioare! De astăzi înainte nu mai sunt un om, ci sabia răzbunătoare, îngerul care luptă pentru patrie!

Trăsăturile atât de nobile şi frumoase ale lui Don Tadeo, se însufleţiseră; ochii săi aruncau scântei.

— Insfârşit, strigă Don Gregorio vesel, aşa te-am vrut!

— Deacum începe o luptă fără milă, fără cruţare, care nu se va sfârşi decât cu înfrângerea vrăjmaşilor noştri. Nenorocire lor!

— Să plecăm cât mai repede.

— Unde? Eu sunt doar mort? râse Tadeo. Nici casă nu mai am.

— Mâine însă, când vrăjmașii noștri vor auzi că ai înviat, deșteptarea le va fi groaznică. Mâine vor afla cu spaimă că atletul de neînvins, pe care-l credeau praf și pulbere, e din nou în picioare și gata să reînceapă lupta. Acum, dacă vrei, vino la mine. Sau poate vrei să ceri adăpost Donei Rosario?

Don Tadeo, care-l luase pe Don Gregorio de braț, se opri deodată tremură din tot corpul și o sudoare rece îi inundă fața.

— Doamne, strigă el desnădăjduit, am uitat!

Don Gregorio se sperie de starea în care îl vedea.

— Ce e cu D-ta?

— Șarpele ăsta pe care nu l-am călcat în picioare... mi-a făcut o oribilă amenințare.

— Mă îngrozești. Ce e?

— Din ordinul ei, Dona Rosario a fost răpită astă noapte. Cine știe dacă n'a și ucis-o până acum?...

— Ar fi îngrozitor. Ce e de făcut? Cred să sburăm la Dona Rosario!

— Sunt rănit; deabia că mă pot ține pe picioare.

— Când n'o să mai poți merge o să te duc eu.

— Mulțumesc, frate și Domnul să ne vi în ajutor.

— Cei doi oameni, sprijinindu-se unul pe altul, se repeziră înspre locuința aceleia pe care voiau s'o salveze.

Cu toată v..ința și curajul sau, Don Tadeo simți că puterile îl părăsesc. Nu se ținea pe picioare, decât cu mare greutate.

In acest moment se auzi sgomotul unei galopade, câteva torțe scânteiară și nu departe apăru o trupă de călăreți.

— Cine sunt oare acești călăreți i bat joc de ordonanțele guvernatorului și călăresc în noapte? se întrebă Gregorio.

— Să ne oprim, propuse Don Tadeo. Văd scânteind câteva uniforme Or fi spionii Ministrului de Războiu.

— Nu zău, e chiar Domnul General stamente în persoană!

— Merge probabil la Linda.

Călăreții nu m'i erau decât la o mică depărtare. Cei doi oameni, temându-se de

a nu fi surprinşi, se ascunseră într'o stradă laterală. Generalul şi escorta sa trecu pe lângă ei, fără să-l observe.

— Să ne depărtăm, spuse Gregorio.

Tovarăşul său făcu o sforţare supremă şi cursa reîncepu.

Mergeau de vreo 10 minute când, deodată auziră sgomot de copite.

— Ce-o mai fi-şi asta? Oare toată populaţia din Santiago rătăceşte astă noapte prin oraş?

O voce de femeie se auzi prin noapte. Cerea ajutor.

— Carajas, se auzi o voce brutală de bărbat, fă-o să tacă.

Sunetul acestei voci ajunse până la Don Tadeo şi Don Gregorio şi un tremur înfioră mădularele acestora. Ştiau acum ce aveau să facă: să-şi dea viaţa pentru a o scăpa pe aceia care cerea ajutor.

— Ce-i asta? se auzi o altă voce, oprindu-şi calul.

In mijlocul drumului se aflau doi oameni cari păreau că vor să bareze calea călăreţilor.

Noii veniţi erau în număr de cinci. Unul din ei ţinea pe şea, lângă dânsul, o femeie

— Inapoi, altfel e vai vouă! strigă acela care vorbise mai adineauri.

— Nu treceţi mai departe, dacă nu eliberaţi femeia pe care aţi răpit-o.

— Aşa crezi? rânji călăreţul.

— Incearcă atunci! făcu Don Gregorio, înarmându-şi pistoalele, gest imitat şi de Don Tadeo, care primise şi el, dela Gregorio, o pereche de pistoale.

— Pentru ultima oară, retrageţi-vă! strigă călăreţul.

— Nu.

— O să trecem atunci peste voi. Inainte! strigă el.

Cei cinci călăreţi, cu sabia în mână se repeziră, în goana cea mai mare spre cei doi oameni' cari nu făcură niciun gest spre a-i ocoli.

CAP. 10

Spadasinii

Intr'un capitol trecut am văzut cum cei doi fraţi părăsiseră Valparaiso, îndreptându-se

spre Chili, ducând ca şi Bias, toată averea lor cu dânşii, dar având, asupra filozofului grec marele avantaj de a fi plini de speranțe și iluzii: două cuvinte cari, adeseori în viață, n'au aceiaş însemnătate.

După un drum destul de lung, cei doi tineri se opriseră să doarmă peste noapte într'un mizerabil rancho, construit din crengi uscate și noroi, al cărui trist schelet se ridica pe marginea șoselei.

Locatarul acestei nenorocite cocioabe, un sărman peon, a cărui viață se trecea păzindu-şi dobitoacele, le făcu călătorilor o primire foarte călduroasă. Fericit că poate să ofere ceva, el împărți bucuros cu dânșii bucata sa de charqui — carne uscată la soare — şi farina tostada — făină prăjită —, toate acestea stropite cu câteva păhărele de chicha, o băutură destul de proastă.

Francezii, cari erau rupți de foame, sărbătoriră aceste mâncăruri necunoscute lor şi după ce se încredințară că şi caii căpătaseră alfalfa lor, se culcară pe un muşuroi de frunze uscate, un pat minunat pentru oameni obosiți.

La răsăritul soarelui, cei doi

'nlovărăşiţi mereu de Cezar, care uimit de aceastǎ nouă viaţă, alerga cu limba scoasă după ei, o luară din nou la drum, după ce îşi mulţumiră gazda cu câţiva reali.

Viaţa de acum, atât de diferită de aceia pe care o trăiseră până atunci, era pentru ei plină de farmece necunoscute. Erau fericiţi ca nişte şcolari în vacanţă. Simţeau că trăiesc cu adevărat.

Intre Valparaiso şi Chile era o depărtare de vreo 35. de leghe. Soseaua era frumoasă, largă şi bine întreţinută. Pentru un turist era însă foarte monotonă şi lipsită de interes. Vegetaţia e rară şi la cea mai mică adiere de vânt se ridică în aer un praf foarte fin. Cei câţiva arbori cari cresc la o mare distanţă unul de altul, sunt slabi, rahitici şi arşi de vânt şi de soare.

Uneori vezi sburând, la mari înălţimi, ca nişte puncte negre în cerul albastru, renumiţii condori din Chili, vulturii Anzilor, sau păsările răpitoare care îşi caută vreo pradă.

Pentru tinerii noştri eroi. însă, drumul părea minunat, iar călătoria pur şi simplu delicioasă.

Erau doar în America, călcau doar in

cioare pământul Noului Continent pe socoteala căruia se istoriseau atâtea întâmplări minunate!

Cei doi tineri, cărora evenimentele politice ale Republicei chiliene le erau cu desăvârşire indiferente şi cari nu ştiau, deci, cele ce se petreceau, la orele 11 seara se aflau la vreo leghe depărtare de Santiago, exact în momentul când cei 10 patrioţi chilleni cădeau în Placa Mayor, sub gloanţele soldaţilor generalului Bustamente.

— Să ne oprim aici, spuse vesel Valentin: să mai lăsăm caii să răsufle.

— Dece? E târziu. Mai bine înaintăm. Poate mai găsim vreun hotel deschis.

— Uiţi, iubitule, că te afli în America? râse Valentin. La ora asta, toată lumea doarme pe aici, iar uşile sunt zăvorite.

— Ce ne facem atunci?

— Rămânem aici, dragă! Noaptea e minunată, cerul plin de stele şi aerul plin de miresme adormitoare. Ce-am putea dori ceva mai bun?

— Facă-se voia ta, râse Luis.

— O să avem timp să mai stăm şi de vorbă!

— Păi de dimineaţă numai asta facem Am vorbit de toţi şi de toate, numai despre ce trebuia, n'am vorbit!

— Lămureşte-mă mai bine.

— Uite ce-i, frate. Noi nu ştim ce aventuri ne aşteaptă în ţara asta necunoscută, aşa că înainte de a pătrunde în ea, aş mai vrea să stăm puţintel de vorbă.

Tinerii uşurară caii de şei şi de căpestre, pentru ca să poată să pască mai liniştiţi şi trântindu-se la pământ, îşi aprinseră câte o ţigară.

— Suntem în America, începu Valentin, în ţara aurului, unde, cu îndrăsneală şi deşteptăciune, în câţiva ani, un om poate să-şi agonisească o avere princiară! Tu însă eşti îndrăgostit şi o cauţi pe aceia pe care o iubeşti .. Foarte frumos! Asta nu poate strica planurile noastre... dimpotrivă!

— Cum aşa?

— Foarte simplu. Dona Rosari , o mai cheamă, e bogată, nu?

— Fără îndoială.

— Stai. Să ne înţelegem. Nu e bogată ca la noi, unde faci pe nebunul dacă ai 40 — 50.000 de livre rentă.., ci eu înţeleg bogată

ca aici de zece, sau de douăzeci de ori milionară!...

— Unde vrei să ajungi?

— Păi dac'o găsim, pentrucă o vom găsi, fireşte că-i vei cere mâna, arătând că şi averea ta e egală cu a ei!

— Uite, la asta nu m'am gândit!

— Ştiu. Eşti îndrăgostit şi ca mai toţi oamenii atinşi de boala asta, nu te gândeşti decât la aceia pe care o iubeşti, dar vezi că mai sunt şi eu pe aici. Iată de ce de câte ori mi-ai vorbit tu de dragoste, eu ţi-am vorbit de avere.

— Şi cum am putea face avere?

— Insfârşit, al nostru eşti! râse Valenti.

— Nu cunosc niciun meşteşug, mărturisi Luis.

— Nici eu. Nu te speria însă. In viaţă reuşeşti mai întotdeauna în chestiunile pe cari nu le cunoşti!

Cereţi săptămâna viitoare
Vineri, No. 3 din
„Răscoala pieilor roşii" intitulat:
SPIONUL INTERVINE!

Editura „IMPRIMERIA BUCUREŞTI" Cobălcescu 29